

Opowieść o przygodach w tajemniczym mieszkaniu

Przygoda w Tajemniczym Mieszkaniu.

Nadia miała sześć lat i uwielbiała przygody. Jej młodszy brat, Kuba, miał cztery lata i zawsze chciał być tam, gdzie Nadia. Pewnego dnia, po powrocie z przedszkola, Nadia i Kuba znaleźli w swojej skrzynce na listy tajemnicze zaproszenie. Było napisane kolorowymi literami: "Zapraszamy do Tajemniczego Mieszkania! Czekają na Was niezwykle wyzwania!"

Nadia i Kuba byli bardzo podekscytowani. Postanowili, że muszą odnaleźć to tajemnicze mieszkanie. Po krótkiej naradzie, wyruszyli na poszukiwania. Kiedy dotarli na miejsce, zobaczyli stare, zarośnięte bluszczem drzwi. Nadia nacisnęła klamkę, a drzwi otworzyły się z cichym skrzypnięciem. Weszli do środka.

Pokój Zabawek.

W środku znaleźli się w pokoju pełnym zabawek. Na środku stał wielki, kolorowy stół, a na nim leżała kartka: "Aby przejść dalej, musicie nauczyć się dzielić zabawkami i nie kłócić się."

Nadia i Kuba spojrzeli na siebie. Wiedzieli, że to nie będzie łatwe, bo często kłócili się o zabawki. Nadia, kiedy była zmęczona po przedszkolu, często drażniła Kubę, zabierając mu jego ulubione zabawki. Kuba z kolei krzyczał i czasem nawet uderzał Nadię.

- "Musimy spróbować," powiedziała Nadia. "Może to nam pomoże."

Zaczęli bawić się razem, na początku nie było łatwo. Nadia celowo dotykała ulubionych zabawek Kuby, a Kuba złościł się i próbował je odebrać. Ale po chwili zrozumieli, że muszą współpracować. Nadia oddała Kubie jego ulubioną zabawkę, a Kuba uśmiechnął się i podziękował.

Pokój Luster.

Kiedy udało im się przejść pierwsze wyzwanie, drzwi do kolejnego pokoju otworzyły się. Był to pokój pełen luster. Na środku leżała kolejna kartka: "Aby przejść dalej, musicie nauczyć się patrzeć na siebie w lustrze i mówić, co w sobie lubicie."

Nadia i Kuba stanęli przed lustrem. Nadia zobaczyła swoje odbicie i powiedziała:

- "Lubię moje długie włosy i to, że jestem odważna."

Kuba spojrział na siebie i po chwili namysłu powiedział:

- "Lubię moje niebieskie oczy i to, że umiem szybko biegać."

Nadia uśmiechnęła się do Kuby i powiedziała:

Pokój Przepraszin. OPOWIEŚĆ O PRZYGODACH W TAJEMNICZYM MIESZKANIU

- “Lubię też, że jesteś moim bratem i że zawsze chcesz się ze mną bawić.”

Kuba odwzajemnił uśmiech i dodał:

- “A ja lubię, że jesteś moją siostrą i że zawsze wymyślasz fajne zabawy.”

##Pokój Emocji. Po przejściu przez pokój luster, trafili do kolejnego pomieszczenia. Był to pokój emocji. Na środku stała skrzynia, a obok niej leżała kartka: “Aby przejść dalej, musicie nauczyć się rozpoznawać i nazywać swoje emocje.”

Nadia i Kuba otworzyli skrzynię i znaleźli w niej różne przedmioty, które symbolizowały różne emocje. Była tam czerwona piłka symbolizująca złość, niebieska chustka symbolizująca smutek, żółty balonik symbolizujący radość i zielony kamyk symbolizujący spokój.

Nadia wzięła czerwoną piłkę i powiedziała:

- “Kiedy jestem zmęczona po przedszkolu, czuję złość i wtedy drażnię Kubę.”

Kuba wziął niebieską chustkę i powiedział:

- “Kiedy Nadia mnie drażni, czuję smutek.”

Potem wzięli żółty balonik i powiedzieli razem:

- “Ale kiedy bawimy się razem i nie kłócimy się, czujemy radość.”

Na koniec wzięli zielony kamyk i powiedzieli:

- “A kiedy przepraszamy się i wybaczymy sobie, czujemy spokój.”

Pokój Przeprasin.

Ostatni pokój był pokojem przeprosin. Na środku stał duży, wygodny fotel, a obok niego leżała kartka: “Aby przejść dalej, musicie nauczyć się przepraszać i wybaczać.”

Nadia i Kuba usiedli na fotelu i zaczęli rozmawiać.

- “Przepraszam, że czasem cię drażnię, Kuba,” powiedziała Nadia. “Nie chcę, żebyś czuł się smutny.”
- “Przepraszam, że czasem krzyczę i cię uderzam, Nadia,” odpowiedział Kuba. “Nie chcę, żebyś była zła.”

Oboje uśmiechnęli się do siebie i przytulili. W tym momencie drzwi do tajemniczego mieszkania otworzyły się na oścież, a przed nimi pojawiła się świetlista postać.

- “Gratulacje, Nadia i Kubo,” powiedziała postać. “Udało wam się przejść przez wszystkie wyzwania. Nauczyliście się dzielić, rozpoznawać i nazywać swoje emocje, a także przepraszać i wybaczać. Teraz możecie wrócić do domu, bogatsi o te ważne umiejętności.”

Nadia i Kuba podziękowali postaci i wrócili do domu. Od tego dnia, kiedy Nadia czuła się zmęczona i zła, przypominała sobie o tajemniczym mieszkaniu i starała się nie drażnić Kuby. A Kuba, kiedy czuł się smutny, przypominał sobie o pokoju emocji i mówił o swoich uczuciach.

- “Nadia, co najbardziej podobało ci się w tajemniczym mieszkaniu?” zapytał tata, kiedy Nadia i Kuba opowiedzieli mu o swojej przygodzie.
- “Najbardziej podobało mi się, że nauczyliśmy się, jak radzić sobie z emocjami i jak przepraszać,” odpowiedziała Nadia.
- “A tobie, Kubo?” zapytała mama.
- “Podobało mi się, że mogliśmy bawić się razem i że teraz lepiej się rozumiemy,” odpowiedział Kuba.

Od tego dnia, Nadia i Kuba stali się jeszcze lepszymi rodzeństwem. Wiedzieli, że zawsze mogą na siebie liczyć i że razem mogą pokonać każdą przeszkodę. I tak zakończyła się przygoda w tajemniczym mieszkaniu. Nadia i Kuba nauczyli się, jak ważne jest dzielenie się, rozpoznawanie emocji i przepraszenie. Teraz, kiedy pojawiają się konflikty, potrafią sobie z nimi radzić, a ich więź staje się coraz silniejsza.

Koniec.